

Måndag den 27 augusti 2013

Så har snart detta äventyr nått sitt slut. Sedan den 11 augusti har jag bott hos Johannas föräldrar, Anneli och Lennart Hietala i Alvik. (Johanna är den första volontären som reste till Novéant vilket skedde hösten 2012. Johanna blev kvar där nere. Övers. anm.) Nu tillbringar jag de avslutande dagarna hos Perssons i Ersnäs. Jag har återvänt till ruta ett. Cirkeln är sluten. Så är det eftersom jag, efter förskolan Heden i Antnäs där barnen verkligen var.. låt oss säga ”energiska”, även återvände till tre av de skolor jag besökte redan i maj för att presentera Frankrike för några högstadielklasser som läser franska. Jag sätter värde på att kunna konstatera att det fortfarande finns intresse för vårt språk och vår kultur.

Hietalas blev min åttonde värdfamilj. Man skulle kunna tänka sig att det vore svårt att det fortfarande fanns saker att upptäcka i det läget eftersom de sju tidigare erbjudit mig så många upplevelser. Men så var alls inte fallet.

Under ett veckoslut reste vi till Gällivare, där jag bland annat ägnade mig åt att för andra gången i mitt liv ro (båt). Vi besökte ett museum med en utställning om myggor! Eller snarare hur man kan skydda sig mot dessa. Vi försökte också att beskåda Malmberget men tät dimma lade hinder i vägen. Vidare har vi varit med om en loppis i Boden där jag inhandlade renchips, ätit strömming på bröd med potatismos och varit åskådare till en hopptävling för kaniner. Dessutom besökte vi en ”älgfarm” som gav oss tillfälle att mata älgarna och även vidröra dem. Deras päls är långtifrån len, vilket däremot hårbeklädnaden på hornen är.

Jag fick tillfälle att se kungaparet under deras luleåbesök. Hit kommer de inte så ofta men jag förstår att de kom hit med anledning av min närvaro i Luleå (och kanske också för att högtidlighålla 40 år på tronen.)

För första gången i livet har jag spelat bowling. Jag har också lärt mig en ”gnuggteknik” och att framställa glassmycken inklusive tillverkningen av glaset – sådant som nog inte är så typiskt svenska aktiviteter. Men som jag nu har prövat på.

Det var också första gången som jag besökte en frisör utanför mitt hemland. Och i det sammanhanget fick jag vara med om en prischock. Jag betalade 350 kronor för klippningen medan jag i den stad där jag studerar (Reims) betalar 125 kronor.

Jag trodde nu aldrig att det skulle kunna inträffa, särskilt som jag tillbragt en höst i Finland med dagsljus mellan nio och tre. Men till slut kan jag konstatera att även här i luleåtrakten finns det något vi kan kalla natt. Även om det är mycket njutbart att uppleva dagsljuset kl 1 på natten så är det ändå en tröst att det är möjligt att nu i slutet av augusti se skillnaden mellan dag och natt.

Men undantag för en liten allergi av okänt ursprung har detta varit en utmärkt avslutning på min vistelse.

Mickaël Dangin